

лазя, че трѣба да знайме какъ и какво говоримъ на дѣтето. Ако му говоримъ много врѣме по дѣтскы, на неговый языкъ ный го задържаме въ усъвършенствованіе-то на языка му. Ако му говоримъ съ разваленъ языкъ, то ще са научи съ лошъвъ языкъ да говори. Усиліята на учителя да му поправи языка нищо не ще помогнатъ, ако примѣра ги учи противното. По добръ е отначало да учимъ дѣцата на правилень и чистъ языкъ.

Нъ языка има вліяніе и на ума и на нравытъ. Ако са изражаваме точно, то и мыслимъ точно, ако говоримъ забъркано и не ясно, то и мыслимъ не ясно. За това трѣба да приучаваме дѣцата да си исказватъ числитѣ и желаніята точно и ясно. Когато искаме да разбиремъ едно нѣщо по-добрь, ный прѣговаряме това нѣщо съ гласъ: нѣка и дѣцата повтарятъ своитѣ думы додѣ ги съгласятъ съ мыслытъ си, или додѣ разяснятъ мыслытъ самы на себе си.

Сѣко нѣщо ный наричаме съ думы, и сѣко нѣщо научаваме съ думы. Отъ това лошъвый языкъ, не приличнытъ думы, мръснытъ разговори лесно могатъ породѣ въ